

Човѣкътъ се позасмѣ и погледна съ недоумение.

— Колко? Една, две, три?

— Защо? Две, да речемъ — три. Повече, май нѣма да мога. Защо питаешъ? — все така недоумяващъ попита търговския пжтникъ.

— Не можешъ зеръ! — убедено натърти другия, сериозенъ и съсредоточенъ. — Я, Господъ какъ е наредилъ: на всичкитѣ хора стомаситѣ, кажи-речи, еднакви. Само тѣзъ очи, виждашъ ли ги — той посочи очитѣ си — само човѣшкитѣ очи сж ненаситни. Все малко имъ се вижда, все не имъ постига!

Той млѣкна, навжси се, и продължи съ нѣкакво ожесточение:

— Ние задминахме кучетата. Кучето, и то като изяде единъ коматъ хлѣбъ, наяде се, и не ще повече. Само човѣкъ не спира: хвърля задъ гърба си, трупа, трупа, дете цѣлъ животъ и той, и внуцитѣ му не могатъ го изяде. И съ това нѣ, виждашъ ли, лишава другитѣ. . .

Той стана изведнѣжъ, облегна се на прозореца една-две минути и пакъ седна, безъ да говори повече.